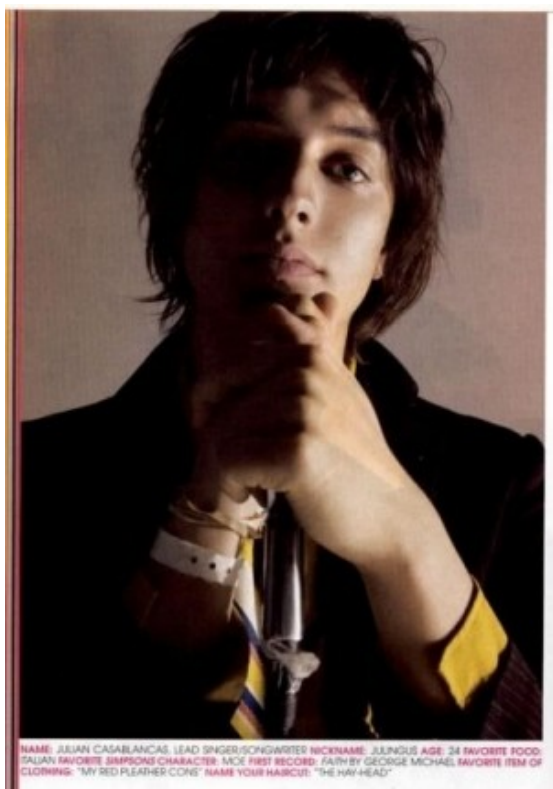

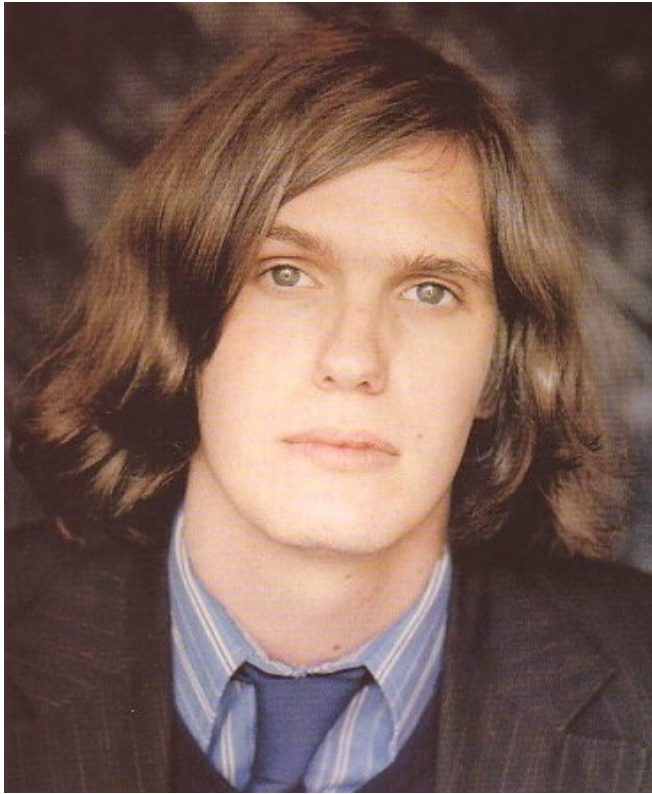
Julian Casablancas, rojen 23.8.1978 (New York), glavni vokalist in tekstopisec

Nick Valensi, rojen 16.1.1981 (New York), kitarist

Nikolai Fraiture, rojen 13.11.1978 (New York), bas kitarist

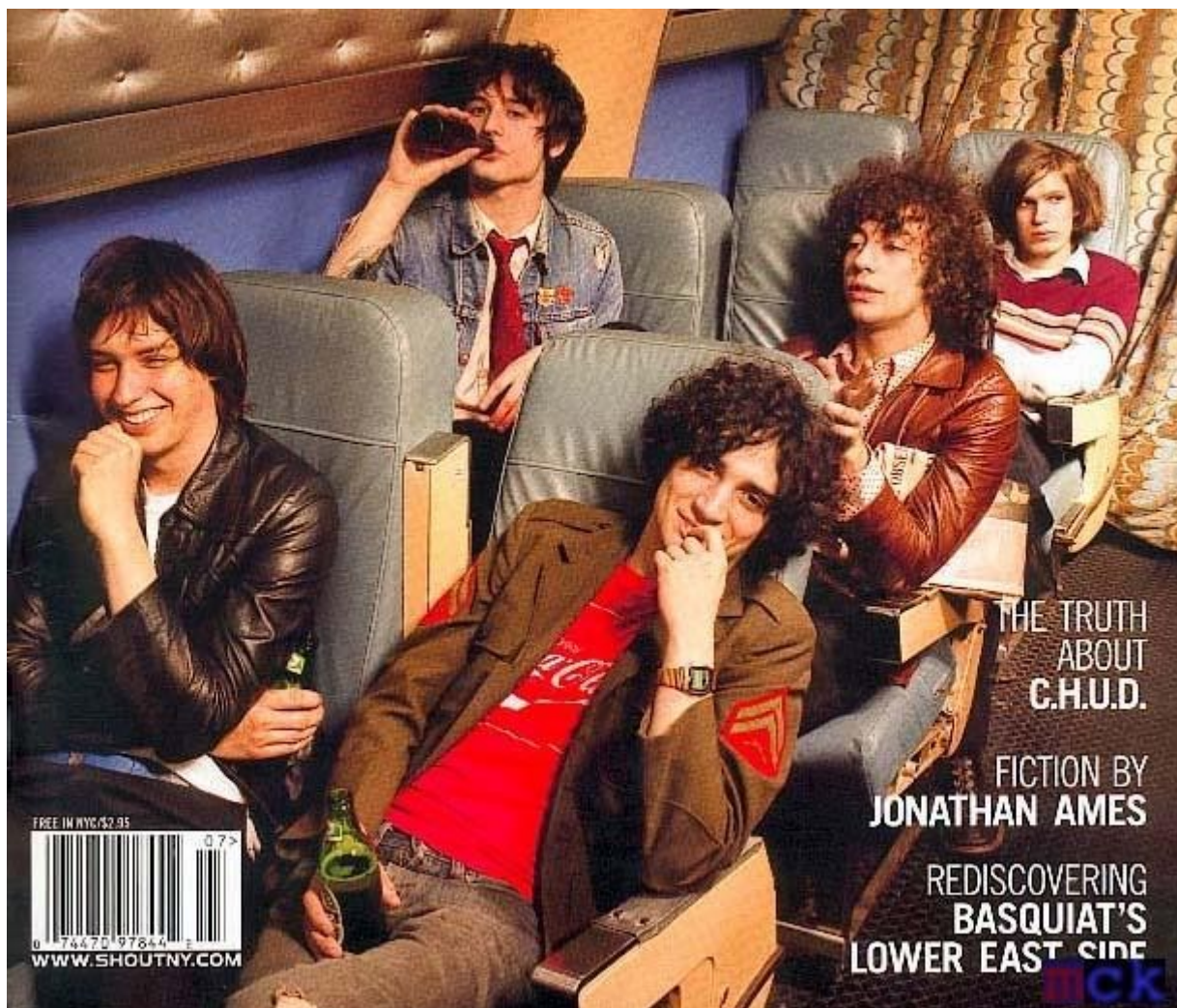
Fabrizio Moretti – Fab, rojen 2.6.1980 (Rio de Janiero), kitarist

Albert Hammond Jr., rojen 9.4.1979 (New York), kitarist

Slika skupine:

Skupina **THE STROKES** se je zbrala skupaj že v mladih letih, uradni band pa je postala leta 1999. Vsi od skupine so nekako povezani z glavnim pevcem **Julianom Casablancasom**.

Z basistom **Nikolaiem Fraiturom** sta prijatelja že od otroštva.

Kitarist **Nick Valensi** in bobnar **Fabrizio Moretti** sta se pridružila Casablancasu, ko sta začela obiskovati elitno šolo na Manhattnu.

Pozneje je bil Casablancas poslan v internat Le Rosey v Švico, saj je imel probleme z alkoholom že v mladih letih. Tam je spoznal **Alberta Hammonda jr.**, saj sta oba imela enake interese v glasbi. Nekaj let kasneje je Julian srečal Hammonda na ulici, potem ko je obiskoval Newyorško univerzitetno Tisch school of arts.

Uradni band so postali 1999, njihova popularnost se je hitro zviševala, predvsem na območju vzhodnega dela New Yorka.

Začeli so nastopati na "Manhattan's ultra-hip Mercury Lounge", kjer je za vstopnino in vstopnice skrbel **Ryan Gentles**. Ker je bil zelo navdušen nad bandom, je pustil svojo službo zato, da bi bil njihov menedžer. Zanje glasbo piše predvsem Julian Casablancas pa tudi **Gordon Raphael**.

The Strokes ustvarja predvsem **post-punk**, **indie-rock** in **garage-rock** zvrsti. Mediji jih primerjajo z Velvet Underground, The Cure, Iggy Pop, Blondie, Guided By Voices.

Skupine katere igrajo podobno zvrst so: The Hives, The White Stripes, The Libertines, The Vines, Interpol in Kings Of Leon.

Albumi:

1. The Modern Age: izdana 29.1.2001 (v Ameriki)
izdana 22.5.2001 (v Veliki Britaniji)

Vse pesmi je napisal Julian Casablancas.

1. "The Modern Age" - 3:13
2. "Last Nite" - 3:19
3. "Barely Legal" - 4:37

2. Is This It: izdana 25.9.2001

Vse pesmi je napisal Julian Casablancas.

1. "Is This It" - 2:35
2. "The Modern Age" - 3:32
3. "Soma" - 2:37
4. "Barely Legal" - 3:58
5. "Someday" - 3:07
6. "Alone, Together" - 3:12
7. "Last Nite" - 3:17
8. "Hard to Explain" - 3:47
9. "When It Started" - 2:57 / "New York City Cops" - 3:36
10. "Trying Your Luck" - 3:27
11. "Take It or Leave It" - 3:16

3. Room On Fire: izdana 28.10.2003

1. "What Ever Happened"
2. "Reptilia"
3. "Automatic Stop"
4. "12:51"
5. "You Talk Way Too Much"
6. "Between Love & Hate"
7. "Meet Me In The Bathroom"
8. "Under Control"
9. "The Way It Is"
10. "The End Has No End"
11. "I Can't Win"

Singles

- 2001 - Last Nite
- 2001 - Someday
- 2001 - Hard to Explain
- 2003 - 12:51
- 2004 - Reptilia
- 2004 - The End Has No End
- 2005 - Juicebox - #33 US Modern Rock

VIRI:

http://en.wikipedia.org/wiki/The_Strokes
<http://acidikkdreem0.tripod.com/>

Last Nite

Last nite she said
Oh baby I feel so down
When you turn me off
When I feel left out
So I, I turned round
Oh baby don't care no more
I know this for sure
I'm walking out that door

Well I've been in town for just about fifteen minutes
now
And baby I feel so down
And I don't know why
I've been walking for miles

And people they don't understand
Your girlfriends they can't understand
Your grandsons they won't understand
On top of this I ain't ever gonna understand

Last nite she said
Oh baby don't feel so down
When you turn me off
When I feel left out
So I, I turned round,
Oh baby gonna be alright
It was a great big lie
Coz I left that night
Yeah

Oh people they don't understand
No girlfriends they don't understand
In spaceships they won't understand
And me I ain't ever gonna understand

Last nite she said
Oh baby I feel so down
She could turn me off
When I feel left out
So I turned round
Oh little girl I don't care no more
I know it's for sure
I'm walking out that door, yeah

I Can't Win

That was you up on the mountain
All alone and all surrounded
Walking on the ground you're breaking
Laughing at the life you're wasting
1 - 2 tries won't do it
You do it all your life and you never get through it
Everything they had to say
Had been erased in just one day

"Good try
We don't like it"
"Good try
We won't take that sh*t."

I can't win.

Things in bars that people do
When no one wants to talk to you
Failing can be quite a breeze, he
Told me that these girls were easy
Happy that you said you'd mount me
Felt unlucky when you found me
Some nights come up empty handed

Yes, I'll take it

Wait now
By the sidewalk
Hold on
Yes, I'll be right back.

I can't win.

Yeah, I
Wait for something
"Cool it
We won't take that sh*t"
"Good try
We don't like it"
-Hold on,
Yes, I'll be right back.

**RECENZIJA ALBUMA: *Is This It*
(RCA/Menart, 2001)**

Kar nekaj pesmi s prvenca The Strokes se ponuja kot iztočnica razmišljanja o meteorskem uspehu do 'včeraj' praktično neznane skupine. Po enem singlu in klubskem nastopu v Londonu je ta mladi newyorški bend pod 'okrilje' vzel največji angleški glasbeni tednik New Musical Express, in iz njih naredil hitro vzpenjajoče zvezde. Pred nekaj meseci so fantje igrali doma kot predskupina lokalnim upom, sedaj so razprodani povsod, kjer se pojavijo. Hard To Explain. Tudi to je globalizacija. In zakaj ravno oni?

The Strokes ne sodijo v krog pozerskih 'rešiteljev

rock'n'rolla' angleškega tipa Oasis ali Suede, ki jih je NME prav tako izstrelil v planetarno medijsko orbito še pred objavo njihovih prvencev. Ne, The Strokes delajo le svojo stvar, oziroma, dokaj verno preigravajo glasbo svojih newyorških vzornikov, se tako oblačijo in ohranjajo izvorni zvok in duh rock'n'rolla.

Kar je seveda v redu, a takoj se postavlja vprašanje, ali je to to? Is This It? Kje je tisti presežek, ki njihov prvenec dvigne nad raven zgolj preigravanja že slišane in bi opravičil takorekoč nedeljeno hvalo v kritičnih krogih v vseh kotičkih razvitega sveta? Da so mladi in očarljivi, bi bilo premalo, take industrija itak producira vsakodnevno. Če bi naredili neposredno primerjavo z njihovimi vzorniki, ki zanimivo, vsak v svojih začetkih niti približno ni bil deležen tolikšne pozornosti, bi The Strokes spet padli na izpitu. Kajti; fantje ne premorejo kitarske prefinjenosti Television niti kompleksne poetičnosti Patti Smith Group, niti približajo se ne genialni preproščini The Ramones, kaj šele ekstatičnosti The Velvet Underground oz. Louja Reeda, od katerega so se naučili največ. Zato pa pevec Julian Casablancas prav z značilnimi reedovskimi poudarki pritegne, iz rock'n'roll klišejev naredi vsečne pesmi, kjer ne moti niti oguljena platforma.

Pomaga tudi pridih angleške senzibilnosti, ko se The Strokes dotaknejo The Smiths in gredo nazaj do Kinks in The Who. V času, ko vrhove lestvic popularnih zavzemajo anemični pop produkti, je tak retro pogled kvečjemu dobrodošel. In če bodo The Strokes spodbodli mlado generacijo poslušalcev, da bodo segli po ploščah 'izvirnikov', so že naredili dobro delo. Pri planetarnem uspehu pa skupina pravzaprav nima nič. So eni zadnjih, ki bi jim lahko naprtili, da vse delajo le zaradi komercialnega uspeha, The Strokes se le dobro zabavajo. Ali kot pravijo v sklepni pesmi, Take It Or Leave It. Za nesmrtno rock'n'roll slavo pa se bodo morali izkazati še s kakšnim, vsaj tako dobrim albumom, kot je Is This it.